

"เอาชีวิตรอดให้ได้!"

-ฟินิกซ์ตนแรกที่ถูกบันทึกในแฟ้มลับของ CIA-

8 ผินต์สกับวิกฤตการณ์ใต้ทะเล

บทที่ 1 ว่าด้วยเรื่องผินต์

เนื้อหาส่วนนี้มาจากหนังสือ 'ว่าด้วยเรื่องของผินต์' โดย ดร. คลอเดีย แอมมิงเวย์ ลูเซม ฉบับตีพิมพ์ครั้งที่ 8 บทที่ 1 หน้าที่ 6 - 9

จากการสำรวจประชากรโลกเมื่อปี 2014 ที่ผ่านมา พบว่าประชากรบนโลกเจ็ดสิบสองเปอร์เซ็นต์เป็นมนุษย์ ส่วนที่เหลือนั่นคือผินต์ จะเห็นได้ว่าในปัจจุบันผินต์มีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว

แต่จะแยกได้อย่างไรว่าใครคือผินต์ ใครคือมนุษย์

จุดเริ่มต้นก็คือคุณต้องรู้นิยามของคำคำนี้เสียก่อน

ผินต์ (*Fiend*) คือสิ่งมีชีวิตที่ไม่ถูกจัดอยู่ในห้าอาณาจักรทางชีววิทยา อันประกอบด้วยแบคทีเรีย สิ่งมีชีวิตเซลล์เดียว พืช เห็ดรา และสัตว์ ตัวอย่างสิ่งมีชีวิตประเภทนี้ได้แก่เงือก พ่อมดแม่มด แวมไพร์ เป็นต้น

เมื่อพูดถึงอาณาจักรทางชีววิทยาย่อมต้องมีเกณฑ์ในการจัดลำดับ เริ่มต้นขึ้นจากกลุ่มนักวิทยาศาสตร์จากมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ดได้ค้นพบยีนใหม่ในตัวผินต์พ่อมดซึ่งยีนนี้ถูกตั้งชื่อว่ายีน FG1516 ต่อมาศึกษาเพิ่มเติมจึงพบว่ายีนนี้พบได้แคในสิ่งมีชีวิตบางกลุ่มเท่านั้น

สิ่งมีชีวิตที่แท้จริงถูกแยกออกมาเป็นอีกหนึ่งอาณาจักรทางชีววิทยา เรียกว่าอาณาจักรฟินด์ โดยสามารถแบ่งย่อยออกได้อีกตามเงื่อนไขดังนี้

ข้อที่ 1 ลักษณะกายวิภาคภายนอกเหมือนมนุษย์หรือไม่

ข้อที่ 2 ณ เวลาหนึ่งของช่วงชีวิตมีทั้งหมดกี่ร่าง หมายความว่าวัดที่จุดหนึ่งของเวลา เซลล์ในร่างกายฟินด์นั้นสามารถเปลี่ยนรูปร่างกลับไปกลับมาได้หรือไม่

ข้อที่ 3 ยีนพิเศษอื่นๆ ยกตัวอย่างเช่น แยกพอมดแม่มดออกมาเพราะพวกนี้มียีนชื่อ MM314 ซึ่งไม่พบในฟินด์อื่นๆ เป็นต้น

ตามเกณฑ์ดังกล่าว ปัจจุบัน (ปี 2014) นักชีววิทยาสามารถแยกฟินด์ได้ทั้งหมดเจ็ดประเภท ดังนี้

1. ฟินด์อนิมา
2. ฟินด์เงือก
3. ฟินด์แวมไพร์
4. ฟินด์พอมดแม่มด
5. ฟินด์มนุษย์กลายร่าง
6. ฟินด์คิเมร่า
7. ฟินด์โลกิ

คำอธิบายเพิ่มเติม

ฟินด์อนิมา (Anima) เป็นฟินด์ประเภทแรกที่ถูกแยกออกมา มีลักษณะภายนอกเหมือนมนุษย์น้อยกว่าหาลิบเปอร์เซ็นต์ (สามารถดูนิยามคำว่าลักษณะเหมือนมนุษย์ได้เพิ่มเติมในภาคผนวก 1) ณ จุดหนึ่งของเวลามีแค่ร่างเดียว ตัวอย่างของฟินด์ประเภทนี้ได้แก่ ฟินด์จู่ ฟินด์ก๊อบลิน* ฟินด์เซนทอร์**

*หมายเหตุ หากเป็นหนังสือหรือตำราฉบับเก่าๆ อาจจัดเซนทอร์เป็นฟินด์ประเภทอื่น ทั้งนี้เพราะเกณฑ์แก่นับช่วงล่างที่เหมือนม้าเป็นหาลิบเปอร์เซ็นต์ แต่เกณฑ์ปัจจุบันนับเป็นหกลิบเปอร์เซ็นต์ ดังนั้นเซนทอร์ซึ่งมี

* ก๊อบลิน สิ่งมีชีวิตในตำนาน ว่ากันว่ารูปร่างอัปลักษณ์และชั่วร้าย

** เซนทอร์ สิ่งมีชีวิตในตำนานที่ร่างกายส่วนบนเป็นมนุษย์ แต่ตอนล่างเป็นม้า

10 พินด์สกับวิกฤตการณ์ใต้ทะเล

ร่างกายเหมือนมนุษย์แต่สี่ลิบเปอร์เซ็นต์จึงเข้าเกณฑ์การเป็นพินด์อนิมา

พินด์เงือก (Mermaid) พินด์ประเภทนี้มีลักษณะภายนอกเหมือนมนุษย์มากกว่าห้าลิบเปอร์เซ็นต์ แต่ไม่ถึงเก้าลิบห้าเปอร์เซ็นต์ ณ จุดหนึ่งของเวลา มีแค่ร่างเดียว พินด์กลุ่มนี้จะต้องพบช่องเหงือกที่บริเวณลำคอและมีปอดทำให้สามารถหายใจได้ทั้งบนบกและในน้ำ ว่ายน้ำได้รวดเร็วแตกต่างกันตามสายพันธุ์ ร่างกายแข็งแรง ฟันฟูร่างกายได้ว่องไว

พินด์แวมไพร์ (Vampire) ลักษณะกายวิภาคภายนอกเหมือนมนุษย์ มีฟันที่เรียกว่าคैनิน* ซึ่งสามารถยึดยาวได้ตามสมองสั่งการไม่เกินหนึ่งนิ้วครึ่ง มักมีปัญหาเรื่องผิวหนัง โดยผิวจะซีดเนื่องจากขาดยีนที่จำเป็นต่อการสังเคราะห์เม็ดเลือด แต่ร่างกายมีวิวัฒนาการสร้างเอ็นไซม์** ให้สามารถย่อยเลือดของสิ่งมีชีวิตบางประเภท ส่วนกระเพาะอาหารสามารถดูดซึมเลือดเอาแร่ธาตุและโปรตีนจากเลือดนั้นมาใช้ทดแทนในร่างกาย นอกจากนี้ยังพบยีนที่ทำให้แพ้รังสี UV แบบรุนแรง จึงไม่สามารถทนแสงอาทิตย์หรือแสงไฟที่สว่างมากได้

*หมายเหตุ พินด์เงือกและพินด์แวมไพร์สามารถฟันฟูร่างกายได้รวดเร็วและมีอายุยืน โดยค่าเฉลี่ยสำหรับเงือกอยู่ที่หนึ่งร้อยห้าสิบปี ส่วนแวมไพร์อยู่ที่สองร้อยแปดสิบหกปี ทั้งนี้มีการศึกษาวิจัยอธิบายว่าเป็นเพราะพินด์สองประเภทนี้มียีนชื่อ ILoos ซึ่งทำให้เซลล์ในร่างกายสามารถซ่อมแซมตนเองได้ตลอดเวลา โดยจะช้าลงตามอายุที่มากขึ้น พบว่าหลังอายุหกสิบปี เซลล์จะซ่อมแซมช้าลงปีละสามชั่วโมง

พินด์พ่อมดแม่มด (Wizard and Witch) ลักษณะกายวิภาคภายนอกและระบบในร่างกายเหมือนมนุษย์ทุกประการ ต่างแค่พวกนี้สามารถใช้สิ่งที่เรียกว่า 'เวทมนตร์' ได้ แต่ยังไม่เป็นที่พิสูจน์หรือเข้าใจว่าสิ่งที่เรียกว่าเวทมนตร์แท้จริงคืออะไร

พินด์มนุษย์กลายร่าง (Shapeshifter) มีจำนวนและประเภทย่อยมากที่สุดใบบรรดาพินด์ทั้งหมด ณ จุดหนึ่งของเวลามีสองร่าง เรียกว่า 'ร่างมนุษย์'

* Canine tooth ฟันเขี้ยว

** Enzyme โปรตีนที่ทำหน้าที่เร่งปฏิกิริยาเคมีในสิ่งมีชีวิต

กับ 'ร่างสัตว์' เนื่องจากเซลล์ของพินต์เหล่านี้สามารถเปลี่ยนกลับไปกลับมา
ได้สองรูปแบบ ทั้งนี้บางเซลล์อาจไม่สามารถเปลี่ยนได้ เช่น เซลล์รับกลิ่น
ทำให้พินต์มนุษย์กลายร่างสามารถรับกลิ่นได้มากไม่ว่าจะอยู่ในร่างไหนก็ตาม

พินต์คิเมร่า (*Chimera*) คือพินต์ที่เกิดจากพินต์สองประเภทนั่นเอง
ยกตัวอย่างเช่นพ่อเป็นพินต์มนุษย์หมาป่า แม่เป็นพินต์แม่มด เด็กที่เกิดจาก
การข้ามประเภทมักเป็นไปได้อย่างยาก และเด็กที่เกิดมามักจะแสดงลักษณะเหมือน
พ่อหรือแม่ เต็มทางใดทางหนึ่ง แต่ลักษณะอีกฝั่งก็ยังคงมี โดยอาจแสดงออก
ในรุ่นถัดไปได้

พินต์โลกิ (*Loki*) สามารถพบได้ในพินต์ที่มีเชื้อสายเอเชีย พวกนี้สามารถ
กลายร่างได้มากกว่าสองรูปแบบ ณ จุดหนึ่งของเวลาเนื่องจากเซลล์สามารถ
เปลี่ยนไปมาได้หลายรูปแบบ

บทที่ 2 พิลาลิปกับโลกที่ดำเนินต่อไป

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาปล่อยให้ซามิกซ์เบอร์รี่ผสมน้ำผึ้งของโปรดเย็นซิด
ฟิลลิป อาราโนกลอดดวงตาสีคู่มองไปนอกหน้าต่าง เหี้ยยดซาหังแปดข้าง
ขยับร่างกายขนาดเล็ก ส่วนหลังที่คล้ายกระดองขนาดใหญ่และมีหนามตรงปลาย
เริ่มปวดตุบๆ เขามักคิดว่าตนโชคดีที่เกิดมาเป็นพินด์แมงมุมเพราะร่างกาย
แบบนี้ช่วยให้งานของเขาเสร็จเร็วขึ้น ซามิมพ์งานในขณะที่ดวงตาตรวจงาน
เอกสารได้อย่างรวดเร็ว (เขาเป็นนักเขียนที่ค่อนข้างมีชื่อเสียง)

ทว่าถ้าหัวไม่แล่นก็ไม่มีประโยชน์

สามวันก่อน ผลงานล่าสุดของเขา (ถึงจะเรียกว่าล่าสุด แต่ความจริง
มันถูกตีพิมพ์เมื่อเก้าเดือนที่แล้ว) อย่างพินด์สกับฮินส์เพิ่งจะสร้างข่าวดี นั่นคือ
มันจะถูกทำเป็นภาพยนตร์!

ตอนที่ได้อิน เขาตกจากเก้าอี้ในหัวชาวโพลน จากนั้นจึงกระโดดรอบบ้าน
จนเปโตรสุนัขพันธุ์เยอรมันเชพเพิร์ดที่เลี้ยงไว้มองแปลกๆ

'ยินดีด้วย แต่อย่าลืมเรื่องใหม่ เขียนถึงไหนแล้ว' คุณดันบู้ศุคบรรณาธิการ
เตือนทางโทรศัพท์

เพราะมีความสุขเลยเปลือรับปากว่าจะเสร็จก่อนอีกฝ่ายลาพักจำศีล

แน่นอน

ฟิลลิปเริ่มต้นวางแผนจะดื่มชามิกร์เบอร์รี่ผสมน้ำผึ้งสามช้อนชาพลาซ
พิมพ์งานและอาจเปิดเพลง How Deep is Your Love ของ Bee Gees
หรือ Hotel California ของ Eagles คลอ

แต่นั้นก็แค่จินตนาการของเขา

ฟิลลิปมองวันที่บนหน้าจอโทรศัพท์มือถือ อีกยี่สิบสองวันจะถึงวันที่
สัญญาไว้

ย้อนกลับมาดูบนหน้าจอแล็ปท็อป ค้างที่หน้าเดิมตั้งแต่เมื่อวาน

ฟินด์แมงมุมถอนหายใจ เอื่อมขาน้ำสุดไปควาร์โมโตโทรทัศน์ กดปุ่มเปิด
จอโทรทัศน์ LCD เปลี่ยนจากภาพสีดำเป็นภาพการ์ตูนกลุ่มเด็กไซปริศนา
ผีและสิ่งลึกลับอันโด่งดัง

เขาคดเปลี่ยนช่อง ช่องถัดไปคือข่าวบันเทิงย้อนหลัง ก่อนหน้านั้น
ข่าวทุกช่องนำเสนอเรื่องของฟินิกซ์ หัวหน้ากลุ่มผู้ก่อการร้ายที่รัฐบาลทั่วโลก
ต้องการตัวซึ่งดันกลายเป็นไมเคิล โธมัส สเปนดแมน หรือที่รู้จักกันในชื่อ
ทอม สเปนดแมน อดีตอธิบดีกรมตรวจสอบการใช้คาตาและเวทมนตร์

ขออนุญาตเล่าย้อนกลับไปไม่นานนี้ ช่วงที่อาจเรียกได้ว่าเป็นเวลาที่
นางฟ้าแห่งโชคประจำตัวฟิลลิปลาพักร้อน เขาได้พบกับริค เบลอริค (เพิ่ง
ค้นพบว่าเป็นชื่อปลอม) ฟินด์พอมตความจำเสื่อม นั่นทำให้เขาเจอเหตุการณ์
เสี่ยงชีวิตมากมายเพื่อช่วยอีกฝ่ายตามหาสิ่งที่เรียกว่าจดหมายจากฟินิกซ์
ใครจะคาดคิดว่าจดหมายที่ว่าก็คือความทรงจำของฟินิกซ์เกี่ยวกับรายชื่อ
สมาชิกและแผนการก่อการร้าย ยังไม่รวมสถานที่หลบซ่อนแบบลับสุดยอด
ของสมาชิกในกลุ่ม

เรื่องราวดูเหมือนจะจบเพียงเท่านั้น ทว่าต่อมาฟิลลิปต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับ
กับการตามหาจดหมายแห่งกลางร้าย (เขาตั้งชื่อเล่นใหม่) จนนำไปสู่การทำลาย
จดหมายนั้น

เขาหวังว่าเรื่องทุกอย่างจะกลับสู่ปกติ

"นายทำอะไรอยู่"

14 พิณดีสกับวิกฤตการณ์ใต้ทะเล

แต่อาจไม่ใช่ทุกอย่างที่กลับเป็นปกติ

ฟิลลิปหันไปมองผู้ที่เพิ่งเดินเข้ามาในห้องทำงาน รู้สึกไม่ชินตา อีกฝ่ายคือริคผู้ซึ่งเปลี่ยนทรงผมให้สั้นกว่าเดิม สวมเสื้อคอเต่าสีเลือดหมูกับกางเกงวอร์มสีดำ เด็กหนุ่มยื่นฟังประตู หรือดวงตาสีน้ำเงินเข้มมองมาที่เขา

"ทำงาน" เขาตอบ

ริคกะพริบตาหนึ่งครั้ง "ท่าทางนายไม่เหมือนทำงาน"

พิณดีสมงมหัวเราะแห้งๆ ไม่ต่อล้อต่อเถียง เมื่อเขาไม่พูดด้วย พิณดีอีกตนก็จะเบื่อมากกว่าเดิม เด็กหนุ่มหันหลังกลับ เดินไปทางห้องครัว

เวลานี้เหมือนบ้านเขาจะมีสมาชิกใหม่เพิ่ม อีกฝ่ายทำราวกับเป็นหนึ่งในผู้อยู่อาศัย เขาจำได้ดี ภายหลังจากเหตุการณ์งานสัปดาห์ผู้วิเศษสองวัน วันนั้นเขาเปิดประตูมาเจอริคยืนอยู่หน้าบ้าน สีหน้าเรียบเฉย บอกเพียงแค่ว่า

'ฉันต้องการที่อยู่ชั่วคราว'

ใครที่ได้ยินย่อมรู้สึกว่เส้นเลือดที่ขมับขยาย ความไม่พอใจแล่นเร็วราวกับรถ F1*

แต่ฟิลลิปไม่มีขมับและไม่มีเส้นเลือดที่ว่

และริคเพิ่งจะผ่านเรื่องร้ายมา โอกาสที่จะได้เจอแม่ที่เฝ้ารออีกฝั่งไม่มีขึ้นดีเพราะการกระทำของตนเอง วินาทีนั้นความใจอ่อนในอกก็โป่งพองราวกับบอลลู่นที่อัดไฟ รู้ตัวอีกทีก็ยอมหลบทางให้พิณดีอีกตนเดินเข้ามา

เจ้าของบ้านไม่รู้ว่ริคเข้าไปทำอะไรในห้องครัว เหลือบเห็นเบโตร์สุนัขแสนฉลาดที่เลี้ยงไว้เดินตามเข้าไป มันไม่เคยไว้ใจริคจึงตามเด็กหนุ่มไปทุกที

ลิบนาที่ต่อมา ริคเดินผ่านบริเวณหน้าห้องทำงาน มุ่งไปทางห้องนั่งเล่น ไม่มีแม่แต่เงาของเบโตร์เดินตาม

เขาหวังว่เด็กหนุ่มจะไม่ทำอะไรรุนแรงกับสุนัขของเขา

ฟิลลิปได้ลงจากเก้าอี้ เดินเข้าไปในห้องนั่งเล่น ไม่เห็นเบโตร์ ส่วนริคอยู่หน้าโซฟา หลับตา นั่งขัดสมาธิ ลมหายใจเข้าออกช้าๆ ถ้าจำไม่ผิดมันคือทำโยคะบริหารเหงือกตรงคอของเงือกที่อีกฝ่ายเคยทำเมื่อนานมาแล้ว

* F1 ย่อมาจาก Formula 1 คือรถแข่งความเร็วสูง

"เปโตรล่ะ" เขาถาม

ริคไม่ตอบ

ฟิลลิปถามอีกครั้ง และยังคงไ้การตอบรับ เขาเลยจำใจเดินหาเอง
เขาเจอสัตว์เลี้ยงอยู่ในห้องครัว มันกำลังก้มหน้าทำอะไรสักอย่าง หาง
แกว่งไปมาแสดงอาการมีความสุข เมื่อเดินเข้าไปมองใกล้ๆ จึงได้รู้ว่าที่แท้
เปโตรกำลังเลียนนมแพะแสนอร่อย

บางทีริคคงเพไว้ให้

ฟิลลิปเพลออีม โลงอกที่สุนัขไม่เป็นอะไรและแอบดีใจเล็กๆ กับพฤติกรรม
ของผู้อาศัยชั่วคราว

แต่มันคงจะดีกว่านี้หากภรรยาที่ใส่นมแพะของเปโตรไม่ใช่ขามไบโปรด
ของเขา

ความคิดของฟิลลิปสะดุดเพราะเสียงออดที่ประตูบ้าน เปโตรขยับใบหู
วิ่งนำออกไป ทำหน้าที่ได้อย่างยอดเยี่ยม ดูจากท่าทางเกร็งเครียดของมัน
ก็รู้ว่าหลังประตูไม่ใช่แขกที่เขารู้จักแน่นอน

ร้ายยิ่งกว่าคืออาจไม่เป็นมิตร

ขณะที่ฟิลลิปกำลังคิดว่าควรจะทำเช่นไร เสียงออดก็ดังอีกครั้ง ประตู
หน้าบ้านเป็นประตูไม้ที่ติดกระจกโมเสกทำให้เห็นรางๆ ว่าไม่ได้มีแขกเพียงหนึ่ง

"นายทำอะไรอยู่ตรงนั้น" เสียงริคทำให้ฟิลลิปสะดุ้ง แม้จะไม่ดังมาก
แต่ก็คงพอให้ภายนอกรับรู้ว่ามีสิ่งมีชีวิตอยู่ในบ้าน

"สวัสดี" ชายที่อยู่ด้านนอกส่งเสียง "คุณอาราโน พวกเราเป็นเจ้าหน้าที่
จาก CIA เรามาวันนี้เพราะมีธุระกับแขกที่อยู่ในบ้านของคุณ"

เจ้าของบ้านมองหน้าแขกที่ว่า ถ้ามีคิ้วคงจะเลิกมันขึ้นไปแล้ว

"ไม่เป็นไร" ริคบอก "ฉันจำเสียงนั้นได้ เขาเป็นเจ้าหน้าที่ CIA จริงๆ"

พวกเจ้าหน้าที่ CIA ที่อยู่หลังประตูสวมชุดสูทสีดำ ท่าทางเคร่งขรึม
เหมือนที่เห็นในละครโทรทัศน์ ผู้ที่ยืนหน้าสุดแนะนำตัวว่าชื่อเจ้าหน้าที่แฮร์ริส
เขาเป็นพินดีมนุษย์หมาป่า ตัวสูงล้ำ ใบหน้าหยาบกร้าน ตรงคางไว้หนวดเครา
เหมือนโกนผิดพลาดจึงเหลือเป็นหย่อมๆ

16 พินด์สกับวิกฤตการณ์ใต้ทะเล

เจ้าของบ้านถามว่าพวกเขาจะเข้ามาในบ้านก่อนหรือไม่

เจ้าหน้าที่แฮร์ริสเป็นตัวแทนตอบปฏิเสธ

"พวกเรามาเพื่อรับเบลลาร็อค" เขาบอก เหลือบตามองริค

ริคขมวดคิ้วเล็กน้อยก่อนจะเปลี่ยนสีหน้าเป็นเรียบเฉยอย่างรวดเร็ว
ไม่ถามเรื่องราวหรือเหตุผลให้เสียเวลา บางทีเด็กหนุ่มอาจเดาได้ว่าเป็นเรื่อง
อะไร

"ไม่มีปัญหาอะไรใช่ไหม" ฟิลลิปถามขณะที่อีกฝ่ายกำลังก้าวพ้นประตู
ไปกับพวกเจ้าหน้าที่ CIA

ริคยักไหล่ สอดมือเข้ากระเป๋ากางเกง

เป็นเจ้าหน้าที่แฮร์ริสที่ตอบ

"ไม่มีอะไร ไม่ต้องห่วงหรือคุณอาราโน หัวหน้าที่เราอยากคุยกับ
เขานิดหน่อย"

"หัวหน้า?" ฟิลลิปทวนคำ

หนนี้ไม่มีเจ้าหน้าที่คนไหนตอบ

"เจ้าหน้าที่ม็อต การ์กาลีนิ" เด็กหนุ่มว่า ไม่สนใจสายตาของผู้ใหญ่
ที่อ่านได้ว่าปิดปากซะ ถ้าวรคชีวิต "พินด์เกรมลิน หน้าตาไม่ชวนมอง ผิวสีแดง
หูเหมือนค้างคาว"

พูดแบบนี้ทำให้ฟิลลิปนึกออก

"อ๊ะ แฮ่ม!" เจ้าหน้าที่มนุษย์หมาป่ากระแอม "ไปกันได้แล้ว"

พวกเขาเดินพาริคไปขึ้นรถสี่ล้อที่จอดรออยู่ข้างฟุตบาท จากนั้นรถ
ก็แล่นออกไปจนพื้นดวงตาทั้งสี่คู่

บทที่ 3 การค้นพบที่คาดไม่ถึง

ริคเมนบรรายากาศนำอี๊ดดับนรด ไม่มีใครพูดอะไร ทำตัวเหมือนหุ่นยนต์ถูกโปรแกรมให้มารับจากบ้าน พาขึ้นรถ เจียบปาก แล้วไปส่งให้ถึงที่เพียงแค่นั้น เขาเลือกทำตัวเหมือนหุ่นกระบอก ปิดปากเจียบจนรดสีดำเลี้ยวเข้ามาจอดที่ชั้นใต้ดินของตึกสำนักงาน CIA พวกเขาเจ้าหน้าที่พาริคเดินไปยังประตูที่ไว้ตรวจสอบอาวุธรวมถึงอุปกรณ์เวทมนตร์ที่เป็นอันตราย

เจ้าหน้าที่หญิงใบหน้าที่งั้นไกลเคียงรูปปั้นหินฮีนบางสิ่งให้เขามันเป็นสายหนึ่งสีดำ ตรงกลางมีสิ่งที่กลมและแบน ดูเหมือนนาฬิกาข้อมือ แต่เขารู้ว่ามันไม่ใช่

"นี่เป็นระเบียบ" เจ้าหน้าที่บอก

ตลอดเวลาที่เดินในตึกของพวกเขา CIA จะต้องสวมอุปกรณ์ที่ทำให้ใช้เวทมนตร์ไม่ได้ (ขนาดพกพา) เอาไว้ ป้องกันเพื่อแยกข้อปัญหา

"กรุณาตามมาด้วยค่ะ ลิฟต์อยู่ทางนี้"

ริคหรือตา เดินตาม เริ่มมีความคิดที่จะแกะหรือทำอะไรสักอย่างกับเจ้าอุปกรณ์นี้

แต่แล้วลิฟต์เบื้องหน้าพลันเปิดออกในจังหวะที่เขากำลังใช้นิ้วเคาะส่วน

18 พินดีส์กับวิกฤตการณ์ใต้ทะเล

กลมตรงกลาง

"ถ้าคุณคิดถอดหรือเล่นตุ๊กตัก" เบื้องหน้าปรากฏพินดีร่างเตี้ย หน้าตา น่ากลัว ผิวหนังเหมือนเป็นเกล็ดแข็ง ดวงตาคัลล่ายดวงตาของแมว ใบหูใหญ่ เหมือนปีกค้างคาวที่ผิดรูป "เรามีแบบฝังลงไปใต้ผิวหนังหรือแบบเย็บติดที่ ปลายหูด้วย" ผู้พูดจิกยิ้มจนเห็นฟันแหลมคมดูน่าเกลียด

"สวัสดิ์คุณการ์กาลิน" ริดทักพินดีเกรมลินพลางละมือจากอุปกรณ์ เดิน เข้าลิฟต์

"สวัสดิ์คุณ..." เขาเงยไป ยกมือจัดเนกไทสีแดงลายจุดขาวที่ไม่เข้ากับชุดสูทสีดำ "อยากให้ผมเรียกว่าอะไร สเปคแมนหรือเบลลอร์ด"

เด็กหนุ่มผล็อยลอกตา "วันนี้คุณสวมรองเท้าเสริมสันแบบพิเศษหรือเปล่า เพราะผมสังเกตเห็นว่าคุณจะสูงเลยเข้าผมมาเยอะน่าดู"

"บางที่คุณอาจจะเตี้ยลง"

ริดทักไหล่ มุมปากยกนิดๆ "อย่ามัวเสียเวลา ช่วยยกชั้นที่เราต้องไป ลักที"

การ์กาลินมองหน้าด้านข้างของริด ก่อนหันมามองที่แผงปุ่มซึ่งอยู่สูง ระดับคอของพินดีอีกตน

"ผมไม่อยากทำให้คุณผิดหวังนะ แต่ว่า..." พินดีอีกตนเดินเข้าลิฟต์ เจ้าหน้าทีแฮร์ริสนั่นเอง "คุณแฮร์ริส"

"ครับ" มนุษย์หมาป่ากดปุ่มลิฟต์อย่างรู้งาน

พินดีเกรมลินส่ายยิ้ม

ริดเสมองไปทางอื่น ชมวดคิ้วเล็กน้อย ไม่พอใจที่ความสนุกจบลงแบบนี้ ลิฟต์เคลื่อนไปถึงชั้นที่ต้องการอย่างรวดเร็ว การ์กาลินก้าวออกมาตนแรก ริดจะเดินตาม แต่เจ้าหน้าทีแฮร์ริสแทรกตัวขวาง เขาจึงเดินออกเป็นรายสุดท้าย ทั้งสามเข้าไปในห้องทำงานของการ์กาลิน

"อยากดื่มอะไรไหม" การ์กาลินถามตามมารยาท เหยียบชั้นบันไดไม้ เพื่อขึ้นไปนั่งบนเก้าอี้ทำงานที่ถูกปรับจนสูงเสมอกับโต๊ะ

ริดปฏิเสธ เผลอคิดว่ามันจะง่ายกว่าหรือไม่ถ้าโต๊ะทำงานกับเก้าอี้หนึ่ง

ตัวนั้นปรับให้ต่ำกว่านี้เงินเหมาะสมกับความสูงของผู้ใช้งาน
 การกาลินหันไปสั่งกาแฟจากผู้ใต้บังคับบัญชา
 เจ้าหน้าที่แฮร์ริสก็หันหน้า เดินออกจากห้อง
 เด็กหนุ่มเลื่อนเก้าอี้หนึ่งใกล้ตัวและนั่งลงโดยไม่ขออนุญาตใคร หวัง
 ว่าจะใช้กิริยานี้แทนสัญญาณให้เริ่มบทสนทนาที่สำคัญ
 อีกฝ่ายจับสัญญาณได้
 "คุณรู้เรื่องเกี่ยวกับจดหมายมากน้อยแค่ไหน"
 "จดหมายของฟินิกซ์?" ริคทวนคำ เลิกคิ้ว "ผมรู้เท่าที่เคียบอกพวก
 คุณไปนั่นแหละ"
 "พอดีผมความจำไม่ดี ช่วยบอกอีกสักครั้งซิ" กาแฟถูกนำมาเสิร์ฟพอดี
 "ขอบคุณคุณแฮร์ริส แล้วก็ขอเราคุยกันตามลำพังสักครู่ ขอคุณมาก"
 ริคพยายามทำความเข้าใจ "จดหมายของฟินิกซ์ก็คือความทรงจำของ
 ฟินิกซ์รุ่นก่อนๆ ที่จะส่งต่อให้รุ่นต่อไป" เขาอธิบายทุกอย่างที่รู้ "ที่คุณเรียก
 ผมมา คุณอยากรู้อะไรกันแน่"
 "มาลองคิดแบบนี้ละ ถ้าคุณจะส่งความทรงจำ แล้วใครที่สามารถ
 เคลื่อนย้ายความทรงจำได้"
 ผู้ฟังขมวดคิ้ว "คุณคิดว่าตระกูลเมม์ม์เกี่ยวข้องกับเธอ"
 การกาลินไม่ตอบรับ แต่ก็ไม่ปฏิเสธเช่นกัน
 "จะบอกอะไรให้ฟัง" เสียงริคจริงจังมากขึ้น "ถ้าคุณเป็นพ่อมดแม่มด
 และมีคาถาที่ต้องการ คุณก็สามารถใช้เวทมนตร์นั้นได้แล้ว อาจจะต้องบวก
 กับพรสวรรค์เล็กน้อย แต่ความจริงก็คือสิ่งที่เรียกว่าเวทมนตร์ไม่ได้สืบทอด
 กันในตระกูล ไม่ได้จำกัดว่าแค่สายเลือดนี้ถึงมีความสามารถนี้ ขอแค่รู้
 บทคาถา พ่อมดแม่มดตนไหนก็ใช้ได้ทั้งนั้น เหมือนพวกคาถาซีเกียจที่เรียน
 ในโรงเรียนมัธยม พวกคาถาเปิดกระป๋องซูปข้าวโพด เทนมใส่ซาม สิ่งไม้กวาด
 ให้ขยับ สิ่งเครื่องดูดฝุ่นให้ทำงาน"
 "เพื่อนคุณก็รู้คาถานี้ แล้วคุณรู้ไหมว่าเขาเรียนมาจากที่ไหน" การกาลิน
 ถามต่อ "เอลอเรน แบล็คทิสต์"

20 พินด์สกับวิกฤตการณ์ใต้ทะเล

"ผมไม่รู้" ริคหรีตาเมื่อได้ยินชื่อเพื่อนที่จากไป

มันไม่ใช่คำตอบที่การกาลินหวังไว้ "เขามีญาติหรือรู้จักคนในตระกูลเมมมัมหรือเปล่า"

"เด็กที่เกิดจากพ่อแม่ที่เป็นสมาชิก เด็กที่ถูกเก็บมา เด็กที่ถูกลักพาตัวมา ไม่ว่าแบบไหนก็จะถูกส่งไปยังสถานที่สำหรับเลี้ยงดูและฝึกฝนให้กลายเป็นทหารของฟินิกซ์" ริครีบพูดเพิ่มเติม "เอลเรนเป็นเด็กกำพร้าที่ถูกเก็บมา ทั้งชื่อและนามสกุลคือสิ่งที่ผู้ดูแลตั้งให้ ส่วนเรื่องคาถา สมัยเด็กเอลเรนใช้คาถานี้ไม่ได้ หรืออย่างน้อยก็ไม่เคยใช้ต่อหน้าผม เท่าที่จำได้เขาใช้คาถานี้ก็ตอนที่ย้ายจดหมายจากชอวัน อดีตฟินิกซ์มาไว้ในหัวผม"

ดวงตาต่างสีสองคู่จ้องกัน

การกาลินเป็นฝ่ายเบี่ยงสายตาก่อน พินด์เกรมลินยกถ้วยกาแฟจ่อที่ริมฝีปาก ตุ่มหนึ่งอีกใหญ่ "อีม กาแฟดำใส่น้ำตาลหนึ่งก้อน ครีมเทียมครึ่งช้อนชา เยี่ยมมาก"

"..."

"ผมจะสั่งให้สมาชิกในทีมตรวจสอบเรื่องเมมมัม"

ริคเลิกคิ้ว

"แต่ระหว่างนี้ผมต้องการให้คุณจัดการกับเรื่องจดหมายของฟินิกซ์" การกาลินวางถ้วย เกิดเสียงแก๊งตอนที่ถ้วยกระทบโต๊ะ "คุณเคยได้ยินเรื่องจดหมายของฟินิกซ์ฉบับที่สองไหม"

สีหน้าประหลาดใจของริคแทนคำตอบได้อย่างดีเยี่ยม

"มันไม่มีจดหมายฉบับที่สอง" ริคบอก ทว่าน้ำเสียงไม่มั่นใจ "เท่าที่รู้"

"คุณไม่รู้ไม่ได้แปลว่าไม่มี จริงไหม" พินด์เกรมลินพูดต่อ "ตอนที่ทราบว่าจะจดหมายของฟินิกซ์ที่เราตามหามานานถูกทำลาย หัวผมก็ผุดความคิดแปลกๆ ขึ้นราวกับเชื้อมรณะที่ขยายอาณาเขตกินสมอง ผมสงสัยว่ากรณีที่เกิดเรื่องจนทำให้จดหมายที่ว่าหายไป ฟินิกซ์จะอย่างไร"

เด็กหนุ่มกำลังคิดตาม

"แล้วด้วยความพยายาม เราก็ได้ข้อมูลว่าความจริงแล้วมีจดหมายของ

ฟินิกซ์ฉบับที่สอง เป็นข้อมูลสำรองกรณีที่เกิดความผิดพลาดกับผู้ส่งจดหมาย หรือตัวจดหมายของจริง"

ริคปฏิเสธในใจว่าเรื่องที่ได้ฟังมันเป็นไปไม่ได้ เหตุใดเขาจึงไม่ทราบเรื่องพวกนี้ แต่มาคิดดู ความจริงเขาก็เป็นเพียงสมาชิกระดับกลาง (ค่อนข้างต่ำ) อีกทั้งแม่ของเขายังได้ชื่อว่าคุณทนายศ ที่ได้มาทำหน้าที่ส่งจดหมาย อันแสนสำคัญก็เพราะเอมิลี ลูกสาวของชอว์น ฟินิกซ์ตนก่อน และเป็นเวลาที่ฟินิกซ์ตนใหม่ (เวลานั้น) กับเอลเลนผู้ทำหน้าที่ย้ายความทรงจำออกปากว่าให้เขาทำหน้าที่นี้ ทว่าเวลานี้ริคต้องเพิ่มเหตุผลอีกข้อ ความจริงคือมีจดหมายสำรองอยู่แล้ว ถ้าเขาคิดทนายศก็หาทางชิงจดหมายกลับมา หากทำไม่ได้ก็แค่ฆ่าปิดปากแล้วไปเอาจดหมายฉบับที่สองมาใช้ก็พอ

ฟินิกซ์ชอว์น คาร์ลิงตันเตรียมการทุกอย่างไว้แต่แรกแล้ว

"คุณได้ข้อมูลพวกนี้มาจากไหน" ริคอยากรู้

"คุณไม่จำเป็นต้องรู้เรื่องนั้นแล้ว" การกาลีนยกถ้วยกาแฟขึ้น พยายามปกปิดสีหน้าซึ่งบิดเบี้ยวด้วยอารมณ์หลากหลาย "แหล่งข่าวของผมถูกฆ่าหลังจากให้ข้อมูลที่ว่าไม่นาน"

เด็กหนุ่มไม่แปลกใจ

"ตอนแรกผมคิดจะจัดการเรื่องนี้โดยไม่บอกคุณ... ชู่วว ไม่ต้องแสดงสีหน้าไม่พอใจที่ผมปกปิดข้อมูลก็ได้ ฟังนะ เวลานี้มันเป็นช่วงสำคัญ ผมอยากให้คุณช่วยสืบหาจดหมายฉบับที่สอง ข้อมูลสำรองนั้น"

"ขอปฏิเสธ" ริคบอกโดยไม่ต้องเสียเวลาทบทวนข้อเสนอนี้ "ผมไม่ได้อะไรจากงานนี้ ถึงได้ข้อมูลจากการตามหาจดหมายแล้วไง ยังไงแม่ก็ไม่มีทางฟื้น"

ปลายประโยคเขาลดเสียงลง

"ถือว่าคุณเห็นแก่มนุษย์และฟินด์มากมายทั่วโลกแทนละกัน" ฟินด์เกรมลินว่า

ฟินด์อีกคนในห้องหัวเราะในลำคอ "ผมเป็นฟินด์ใจดำ"

"ผมรู้" เจ้าหน้าที่ตอบทันที "แต่คุณไม่ใช่ฟินด์ที่เลวร้าย"

22 พิณต์สกับวิกฤตการณ์ใต้ทะเล

ดวงตาสองคู่จ้องกัน

ครั้งนี้ริคเป็นฝ่ายหลบก่อน

"ว่าไงล่ะ"

"...ผมจะลองดู" เขาว่าพลางลุกขึ้น ไม่พูดอะไรมากกว่านั้น เดินไปที่ประตู กำลังจะเปิดมัน

"โอ้! เกือบลืมไป" การ์กาลินร้อง น้ำเสียงกับสีหน้าไม่ได้ให้ความรู้สึกเหมือนตกใจ ริคคิดว่าอีกฝ่ายกำลังรอจะพูดสิ่งนี้ตั้งแต่เริ่มบทสนทนา "เราตรวจสอบบัญชีและของทุกอย่างของทอม สเปลแมน นั้นรวมถึงอีเมลของเขาด้วย"

ริคเลิกคิ้วเป็นเชิงบอกว่า แล้วไง

"เราพบสิ่งที่น่าสนใจอีกอย่าง" การ์กาลินพูดช้าลง

"เกี่ยวกับฟินิกซ์?" ริคเริ่มรำคาญ

ฟินด์เกรมลินสายหน้า "มันเกี่ยวกับคุณ"

โอเค ตอนนีเขารำคาญมากกว่ารู้สึกสนใจแล้ว ไม่ว่ามันจะเป็นอะไรก็ตาม

"เราพบเมลที่น่าสนใจมาก มันกล่าวถึงคุณ อันที่จริงเป็นเรื่องเกี่ยวกับคุณโดยตรงเลย" เห็นชัดว่าฟินด์ตัวเล็กอ่านมันแล้ว ดวงตาสีส้มแดงกลอกมองริค "เมลนั้นถูกส่งมาจากพ่อของคุณ"

บทที่ 4

บทสนทนาระหว่างนักเขียน

หลังจากกริคออกจากบ้านได้ราวสิบนาที ฟิลลิปก็ตัดสินใจเก็บของจำเป็น (แล็ปท็อป สมุดจด ปากกา โทรศัพท์มือถือ และกระเป๋าเงิน) ใส่กระเป๋าสะพายใบใหม่ บอกให้เยอรมันเซฟเพิร์ดแสนรู้เฝ้าบ้าน มันเท่าหนึ่งครั้งแทนการรับรู้ (ฉลาดมาก!) ล็อกประตูหน้า ใช้เวลาเดินเกือบสิบห้านาทีไปคาเฟ่ชื่อ Tea Leaves เขาชอบที่นั่นเพราะเจ้าของร้านจัดที่นั่งให้ห่างกันเพื่อความเป็นส่วนตัว เปิดดนตรีคลาสสิกทำให้ผ่อนคลาย ส่วนสำคัญที่สุด...เมนูชามะลิใส่น้ำผึ้งอร่อยมาก

เวลานี้ร้านมีผู้ใช้บริการค่อนข้างน้อย เท่าที่เห็นมีแค่ลูกค้าหน้าเดิมอย่างตอนที่เดินผ่านที่นั่นบาร์ติดกระจก ชายที่เป็นจิตรกรพริกหน้าทักทายฟิลลิป เขาทักกลับ ตั้งใจเดินไปนั่งที่ประจำของตนเอง

น่าเสียดายที่มันมีผู้จับจองแล้ว

ฟินด์ที่จับจองเป็นฟินด์นอนสายพันธุ์แบล็ก สวอลโลว์เทล ขนาดใหญ่ เท่ากับสุนัขพันธุ์โกลด์อิงลิชชีปด็อก ส่วนลำตัวนุ่มหยุ่นที่ไหลพันชุดกระโปรงสีชมพูเป็นสีเขี้ยวจาง มีลายสีดำปนเหลืองพาดแต่ละปล้อง เธอเอาส่วนที่คิดว่าน่าจะเป็นคอพาดกับโต๊ะ ทำทางดูหงุดหงิด

24 พิณต์สกับวิกฤตการณ์ได้ทะเล

ฟิลลิปรู้จักอีกฝ่าย

เธอคืออแมนดา เจ สวอลโลว์เทล บรรณาธิการของสำนักพิมพ์ดักแด้อ้วน

"สวัสดีครับ" เขาทักตามมารยาท ประหลาดใจที่เห็นเธอที่นี่ เนื่องจาก
สำนักพิมพ์ดักแด้อ้วนอยู่ที่ไมอามี

อแมนดาหันหน้ามา ดูหงุดหงิดมากกว่าเดิม "หวาดดดดี" แต่ก็ทักตอบ
ฟิลลิปซะงัก ไม่นั่นใจว่าควรทำอะไรต่อ

"คุณสบายดีหรือเปล่า"

เธอหันหน้าหนี

โอเค นั่นไม่ค่อยดีเลย

"อยากให้คุณพาคุณไปส่งโรงพยาบาลหรืออะไรไหม" เขาถาม แสดง
น้ำใจ "หรือให้โทรหาใครสักคนหรือสักตน..."

"ม่ายยยยจำเป็น" พิณต์นอนอ้วนหันกลับมา

ถ้ามีคิ้วเขาคงจะเลิกคิ้วแล้ว

"เธอไม่เป็นไร"

ฟิลลิปหันกลับไปมองด้านหลัง เผลอตกใจ

ผู้พูดเป็นผู้หญิงตัวสูง หุ่นดี ผมสีน้ำตาลชอยสั้นทันสมัย ใบหน้า
สวยงามแต่อย่างดี เธอคือโรมา นาดาชา ยูนาส พิณต์เงือกรูปแบบโลมา
ที่รู้จักดีเช่นนี้ก็เพราะเธอเป็นนักเขียนเหมือนกับเขา

ที่สำคัญคือเป็นคู่แข่ง

"ยินดีที่ได้เจอคุณอีก" โรมายิ้มโชว์ฟัน เธอทำแบบนี้แล้วดูสวยไปอีกแบบ

ฟิลลิปยิ้มกลับ รู้สึกดีใจที่ได้เจอ แม้จะเป็นคู่แข่งกัน แต่ต้องยอมรับ
ว่าโรมาเป็นผู้หญิงที่น่ารักและเป็นมิตร

"มาเที่ยวเธอครับ"

"มาเรื่องงานค่ะ" เธอตอบ เชิญฟิลลิปให้นั่งลงก่อน

"เรื่องงานประกาศรางวัลเธอ" เขาเห็นรายชื่อนิยายที่ได้เข้าชิงแล้ว
เรื่องทูตแห่งท้องทะเลของโรมาเป็นหนึ่งในนั้น

นักเขียนหญิงใบกมือ หัวเราะเบาๆ "ไม่ใช่หรอก อันที่จริงฉันใช้คำไม่ถูก

เอง ไม่สมกับเป็นนักเขียนเลย ที่ว่ามาเรื่องงานไม่ใช่งานของฉันหรอกคะ
 เดลฟีนี่มาทำธุระที่นิวยอร์ก เราเลยถือโอกาสตามมาด้วย"

เดลฟีนี่คือสามีของโรม่านั่นเอง

"แล้วอแมนดา?" ฟิลลิปหันไปมองฟินด์นอนซึ่งเอาหน้าแนบกับโต๊ะ
 โรม่าลดเสียงลง "เธอกำลังเศร้า ฉันเลยชวนเธอมาเพื่อว่าจะอารมณ์
 ดีขึ้น"

"ผมถามได้ไหมว่าเรื่องอะไร" ฟิลลิปถามอย่างสุภาพ

"ฉันบอกคุณได้แค่ว่าอแมนดามีปัญหาเรื่องสุขภาพ" เธอตอบกว้างๆ
 เพราะเป็นเรื่องส่วนตัว เธอจึงไม่อยากเล่าหากเจ้าของเรื่องไม่อนุญาต

ฟินด์แมงมุมพยักหน้าเข้าใจ

"แม่" เด็กชายตัวเล็กผมสีน้ำตาลเรียกโรม่า ฟิลลิปสังเกตเห็นเด็ก
 อีกคนที่ลักษณะเหมือนกันยืนอยู่ใกล้ๆ คนหนึ่งใส่เสื้อยืดสีฟ้ามีตัวอักษร J
 ขณะที่อีกคนเป็นตัว L

"เจอกับลูก ลูกของฉันคะ" เธอแนะนำฟาแฝด "สวัสดีคุณฟิลลิป"

ทั้งคู่ใช้ดวงตาสีฟ้ากลมโตมองฟินด์แมงมุม

"ยินดีที่ได้รู้จักนะ" ฟิลลิปยิ้ม

เด็กสองคนขยับเข้ามาจับขาฟิลลิป ทำเหมือนสำรวจสิ่งแปลกใหม่

เขาเริ่มลำบากใจ และมั่นคงแสดงออกทางสีหน้า โรม่าจึงเตือนลูกๆ
 บอกให้ทำตัวดีๆ เด็กทั้งสองนิ่งมากขึ้น แต่เพียงครู่เดียวก็วิ่งมือกันไปเกาะ
 ที่หน้าต่างร้านเพื่อดูชวานิวออร์กที่เดินผ่านไปมาอย่างเร่งรีบ

โรม่าถอนหายใจ "ขอโทษด้วยนะคะ พวกเขาอยู่ไม่นิ่งเลย"

"ผมเข้าใจ" ฟิลลิปยิ้มนิดๆ "พวกเขาเด็ก ช่วงนี้เป็นวัยกำลังซนกำลัง
 เรียนรู้ สมัยหลานชายผมอายุเท่านี้ก็ชอบปีนขึ้นต้นไม้โดยใช้ขาแค่หกขา"

"แล้วคุณล่ะ"

"ผมนะเหรอ ไม่มีทาง เรื่องเสี่ยงตายนี้ห่างไกลจากความคิดมากเลย"
 แต่ไม่รู้ทำไมช่วงนี้เรื่องเสี่ยงตายที่ว่าจึงวิ่งเข้ามาชนพร้อมกัน "สมัยเด็กผมชอบ
 อ่านหนังสือเกี่ยวกับวาดรูป"

26 พินด์สกับวิกฤตการณ์ใต้ทะเล

"มิน่าละ" นักเขียนหญิงหัวเราะ "คุณถึงได้เป็นนักเขียน ความฝันแต่เด็กสินะ"

ฟิลลิปพยักหน้ายอมรับ

เสียงดังจากตรงหน้าต่างซัดบทสนทนา แผลตบนหนึ่งใช้มือตบกระจก ถึงจะเด็กแต่ก็เป็นพินด์ แถมยังเป็นพินด์เงือกที่ได้ชื่อว่ามีความแข็งแกร่งของร่างกายสูง จึงไม่แปลกใจที่กระจกจะสะเทือนจนลูกค้ำทั้งร้านหันมามอง

โรม่าส่งเสียงเตือนลูกชายและกล่าวขอโทษฟิลลิปกับลูกค้ำทั้งหมด

ฟิลลิปโบกขาคู่หน้าไปมาในอากาศ ไม่ถือสา "คุณเก่งมากนะครับ"

"คะ?"

"คุณต้องดูแลเด็กๆ แต่ก็ยังมีเวลาเขียนหนังสือ ที่สำคัญคือเป็นหนังสือที่น่าทึ่งมากด้วย" เขาพูดจากใจจริง

นักเขียนหญิงหัวเราะ หากสังเกตจะเห็นรอยแดงบนแก้ม เธอกล่าวขอบคุณ "มันยากมากเลย แต่ฉันก็ใช้เวลาที่พวกเขาร้องไห้ปลุกันตอนกลางคืนขึ้นมาเขียน ตอนที่ปิดได้อีกเล่มฉันปล่อยเสียงดังจนลูกชายตื่นเลย"

"ปิดได้อีกเล่ม?" พินด์แมงมุมกะพริบตา "คุณหมายถึงทูตแห่งท้องทะเลเล่มสองสินะ"

"เปล่าค่ะ ฉันเขียนเล่มสามจบแล้ว ตอนนี้นำกำลังเริ่มเรื่องใหม่ด้วย" โรม่ายิ้มโชว์ฟัน

พินด์เงือกตบมือออกหนังสือทูตแห่งท้องทะเลเล่มแรกหลังหนังสือของเขาสองเดือน เขากำลังเขียนเล่มสอง แต่เธอเขียนเล่มที่สามจบแล้ว

นักเขียนแปดขาผู้ลึกลับเหมือนเส้นเสียงไหม้ พุดอะไรไม่ออก

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)